

principalul și dobânzile, penalitățile contractuale și costurile, rata dobânzii și perioada pentru care se aplică respectivele dobânzi (sau trimiterea la o dobândă legală care se adaugă din oficiu la principal în temeiul legislației statului membru de origine), cauza acțiunii, inclusiv descrierea împrejurărilor invocate ca temei al creanței și al dobânzilor cerute, precizând dacă este vorba despre o dobândă legală, sau contractuală, despre o capitalizare a dobânzilor sau despre rata dobânzii creditului, dacă a fost calculată de reclamant și care este procentul de majorare în raport cu dobânda de bază a Băncii Centrale, astfel cum se prevede în regulamentul comunitar privind procedura europeană de somație de plată ⁽³⁾?

4. În lipsa transpunerii, [articolul 5 alineatul (1) literele (l) și (m), articolul 6 alineatul (1) litera (i) și articolul 10 alineatul (2) litera (l) din Directiva 2008/48/CE, atunci când menționează „măsurile pentru ajustarea acesteia”], obligă instituția financiară să includă în contract, într-un mod specific și distinct (iar nu în corpul textului, într-un mod indistinct), în mod clar și vizibil, ca „informații precontractuale”, referirile la rata dobânzii aplicabile ratelor restante în caz de neplată, precum și elementele luate în considerare pentru stabilirea acesteia (cheltuieli financiare, de recuperare ...) și să includă o avertizare privind consecințele legate de elementele de cost?
5. Articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2008/48/CE ⁽⁴⁾ implică obligația de a comunica exigibilitatea anticipată a creditului sau a împrumutului, care generează aplicarea dobânzilor aplicabile ratelor restante? Principiul interzicerii îmbogățirii fără justă cauză prevăzut la articolul 7 din Directiva 2008/48/CE este aplicabil în cazul în care instituția creditoare nu pretinde numai recuperarea bunului (capitalul împrumutului), ci și aplicarea unor dobânzi aferente ratelor restante deosebit de ridicate?
6. În lipsa unei norme de transpunere și în lumina articolului 11 alineatul (2) din Directiva 2005/29/CE ⁽⁵⁾, instanța poate aprecia din oficiu ca fiind neloială practica de a introduce în textul contractului o clauză privind dobânzile aplicabile ratelor restante?

⁽¹⁾ Directiva Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO L 95, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273).

⁽²⁾ Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind acțiunile în încetare în ceea ce privește protecția intereselor consumatorilor (JO L 110, p. 30).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 1896/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2006 de instituire a unei proceduri europene de somație de plată (JO L 399, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 9, p. 108).

⁽⁴⁾ Directiva Parlamentului European și a Comisiei din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului (JO L 133, p. 66).

⁽⁵⁾ Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 149, p. 22, Ediție specială, 15/vol. 14, p. 260).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Verwaltungsgerichts Mainz (Germania) la 3 ianuarie 2011 — Interseroh Scrap and Metal Trading GmbH/Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH (SAM)

(Cauza C-1/11)

(2011/C 95/04)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgericht Mainz

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Interseroh Scrap and Metal Trading GmbH

Pârâtă: Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH (SAM)

Întrebările preliminare

1. Articolul 18 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2006 privind transferurile de deșeuri ⁽¹⁾ se aplică și persoanelor care participă în procesul de transfer?
2. În cazul în care răspunsul este unul negativ: efectul articolului 18 alineatul (1) din regulamentul menționat este limitat prin aplicarea normelor de drept comunitar primar cu privire la protejarea secretelor comerciale?
3. Dacă răspunsul la prima întrebare este unul afirmativ: articolul 18 alineatul (4) din regulamentul menționat limitează, în vederea protejării secretelor comerciale, obligația persoanelor care organizează transferul de a indica în documentul prevăzut în anexa VII producătorul sau colectorul deșeurilor inclusiv față de destinatarul deșeurilor, potrivit articolului 18 alineatul (1)?
4. Dacă răspunsul la a treia întrebare este unul afirmativ: gradul limitării depinde de o evaluare de la caz la caz (interesele comerciale, pe de o parte, și protecția mediului, pe de altă parte)?

⁽¹⁾ JO L 190, p. 1, Ediție specială 15/vol. 16, p. 172.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Germania) la 5 ianuarie 2011 — Republica Federală Germania/Kaveh Puid

(Cauza C-4/11)

(2011/C 95/05)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Hessischer Verwaltungsgerichtshof

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Republica Federală Germania

Pârât: Kaveh Puid

Întrebările preliminare

1. Articolul 3 alineatul (2) prima teză din Regulamentul Dublin II ⁽¹⁾, potrivit căruia un stat membru este îndreptățit să examineze o cerere de azil care îi este prezentată și pentru care, potrivit articolului 3 alineatul (1) din regulament, responsabilitatea soluționării revine unui alt stat membru (denumit în continuare „statul membru responsabil”), prin derogare de la această responsabilitate (așa-numita asumare a responsabilității), trebuie interpretat în sensul că o obligație a statului membru de a face uz, în beneficiul solicitantului de azil în cauză, de permisiunea care i-a fost acordată de respectiva dispoziție poate fi întemeiată și pe motive care nu își au originea în persoana solicitantului de azil sau în alte particularități specifice cazului concret, ci rezultă dintr-o situație existentă în statul membru responsabil care pune în pericol drepturile fundamentale ale solicitanților de azil, astfel cum sunt stabilite de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „CDF”)?

2. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

Motive relevante privind obligația statului membru de a-și asuma responsabilitatea din cauza situației existente în statul membru responsabil cu privire la garantarea drepturilor fundamentale prevăzute la articolul 3 alineatul (1), articolul 4, articolul 18, articolul 19 alineatul (2) și la articolul 47 din CDF pot rezulta din faptul că statul membru responsabil nu a îndeplinit în mod corespunzător pentru o perioadă nedeterminată anumite și/sau, în mod concomitent, mai multe cerințe prevăzute de Directiva 2003/9/CE a Consiliului din 27 ianuarie 2003 de stabilire a standardelor minime pentru primirea solicitanților de azil în statele membre (JO L 31, p. 18, Ediție specială 19/vol. 6, p. 48) și de dispozițiile Directivei 2005/85/CE a Consiliului din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat (JO L 326, p. 13, Ediție specială 19/vol. 7, p. 242)?

3. În cazul unui răspuns negativ la a doua întrebare:

Din perspectiva garanțiilor consacrate în CDF, menționate mai sus, există în orice caz o obligație a statului membru de a face uz de posibilitatea conferită de articolul 3 alineatul (2) prima teză din Regulamentul Dublin II atunci când în statul membru responsabil se constată neregularități deosebit de grave care, în principiu, pun în pericol garanțiile procedurale acordate solicitanților de azil sau care amenință existența sau integritatea fizică a solicitanților de azil transferați?

4. În cazul unui răspuns afirmativ la a doua sau la a treia întrebare:

Din obligația statului membru de exercitare a posibilității conferite de articolul 3 alineatul (2) prima teză din Regula-

mentul Dublin II rezultă un drept subiectiv al solicitantului de azil față de acest stat membru de a solicita asumarea responsabilității?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe (JO L 50, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 56)

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Cour d'appel de Bruxelles (Belgia) la 7 ianuarie 2011 — Waypoint Aviation SA/État belge — SPF Finances

(Cauza C-9/11)

(2011/C 95/06)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour d'appel de Bruxelles

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Waypoint Aviation SA

Pârât: État belge — SPF Finances

Întrebările preliminare

1. Articolul 49 CE se opune aplicării unei dispoziții naționale precum articolul 29 punctul 2° litera d) din Legea din 11 aprilie 1983, în măsura în care:

pe de o parte, această dispoziție permite acordarea unui credit fiscal, impozitul fictiv pe bunuri mobile, beneficiarilor de venituri din creanțe sau din împrumuturi acordate unui centru de coordonare în sensul Decretului regal nr. 187 din 30 decembrie 1982 privind crearea de centre de coordonare, atunci când societatea care utilizează fondurile împrumutate de către sau prin intermediul centrului de coordonare pentru a achiziționa un bun corporal pe care îl utilizează în Belgia pentru exercitarea activității sale profesionale acordă dreptul de folosință asupra acestuia din urmă unei societăți care face parte din același grup de societăți și care este rezidentă în Belgia, în timp ce, pe de altă parte, această dispoziție nu permite acordarea unui credit fiscal dacă aceeași societate acordă un drept de folosință asupra aceluiași bun corporal unei societăți care face de asemenea parte din același grup de societăți, dar care este rezidentă într-un alt stat membru decât Belgia?

2. Articolul 10 CE, coroborat cu articolul 49 CE, trebuie să fie înțeles în sensul că interzice o interpretare a unei dispoziții precum articolul 29 punctul 2° litera d) din Legea din 11 aprilie 1983 care ar supune acordarea unui credit fiscal,